

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

The Executioner

Copyright © Chris Carter, 2010

This book is copyright under the Berne Convention. No reproduction without permission.® and © 1997 Simon & Schuster Inc. All rights reserved.

Translation rights arranged by Plima Agency.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Dželat

Kris Karter

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Za Samantu Džonson... uvek.

Zahvalnost

Iako je roman delo pojedinca, ustanovio sam da on nikad nije samo njegovo dostignuće.

Mnogi ljudi su na razne načine velikodušno doprineli ovom delu i mada obično priznanje ne može potpuno da izrazi moju zahvalnost, želeo bih da znaju da ovaj roman ne bi mogao nastati bez njih.

Posebnu zahvalnost dugujem Samanti Džonson na njenoj ljubavi, beskrajnom strpljenju, razumevanju i na tome što je na svakom koraku ovog puta bila uz mene. Hvala najboljim agentima koje bi svaki pisac mogao poželeti – Darliju Andersonu i Kamili Bolton. Oni su zaista moji književni anđeli čuvari. Kad smo već kod anđela, najiskreniju zahvalnost upućujem i *Književnoj agenciji Darlija Andersona* – neverovatno marljivim Darlijevim anđelima. Zahvaljujem se i sjajnom timu kreativnih i talentovanih profesionalaca iz izdavačke kuće *Sajmon i Šuster UK* na njihovom neumornom radu. Moj fantastičnoj urednici Kejt Lajal Grant i mojim neverovatnim izdavačima Ijanu Čapmenu i Suzan Babono dugujem večnu zahvalnost.

Želeo bih da se zahvalim i svima vama, čitaocima, i svima koji su mi pružali fantastičnu podršku od objavljivanja mog prvog romana.

1.

„Zar ne misliš da je ironično što je u životu jedino smrt sigurna?“ Muškarčev glas bio je miran, Držanje opušteno.

„Molim te, ne moraš ovo da radiš.“ Za razliku od njega, čovek na podu bio je prestravljen i iscrpljen. Grcao je od suza i krvi. Bio je nag i tresao se. Ruke su mu bile ispružene iznad glave, lancima oko zglobova vezane za zid od cigala.

Mračna podrumaska soba bila je pretvorena u srednjovekovnu tamnicu. Sva četiri zida bila su opremljena teškim metalnim okovima. Zadah mokraće u vazduhu izazivao je mučninu, a iz velike drvene kutije u uglu, koju je tamo ostavio napadač, dopiralo je neprekidno zujanje. Bilo je nemoguće pobeći iz zvučno izolovane prostorije. Koga jednom zatvore unutra, nema šanse da izađe ako ga neko ne pusti.

„Nije važno kako si živio svoj život“, nastavio je drugi muškarac, ne obazirući se na čoveka koji je krvario. „Nije važno koliko si bogat, šta si postigao, koga poznaješ niti kakve nade gajiš. Na kraju će nam se svima desiti ista stvar – umrećemo.“

„Bože, ne, molim te.“

„Ono što je važno, to je kako ćemo umreti.“

Muškarac na podu zakašljao se izbacivši krvavu izmaglicu iz pluća.

„Neki ljudi umru prirodno, bezbolno, kad dođu do kraja prirodnog ciklusa.“ Muškarac se nasmejavao bizarnim, grgoljećim smehom. „Neki ljudi godinama pate od neizlečivih bolesti, neprestano se boreći da svom životu dodaju još koju sekundu.“

„Nisam bogat, nemam mnogo, ali možeš da uzmeš sve što imam.“

„Pst.“ Muškarac je stavio prst na usne, pa prošaptao: „Ne treba mi tvoj novac.“

Ponovo kašalj i ponovo krvava izmaglica.

Napadačeve usne izvile su se u zao osmeh. „Neki ljudi umru veoma sporo”, nastavio je. Glas mu je bio hladan. „Bolno umiranje može trajati satima... danima... nedeljama... Ako znaš šta radiš, nema granica, jesi li to znao?” Zastao je.

Okovani muškarac je tek tada primetio pištolj za eksere u napadačevoj ruci.

„A ja stvarno znam šta radim. Dozvoli da ti pokažem.” Stao je na kost koja je štrčala iz žrtvinog slomljenog članka, sagao se i brzo ispalio tri eksera u muškarčevo desno koleno. Žrtvinom nogom je prostrujao snažan bol, isisavši mu vazduh iz pluća i zamaglivši vid na nekoliko sekundi. Ekseri su bili dugi samo sedam i po centimetara. Nedovoljno dugački da prođu na drugu stranu, ali dovoljno oštri da raznesu kost, hrskavicu i ligamente.

Okovani muškarac je brzo i plitko disao. Pokušao je da progovori boreći se s bolom. „Moli... molim te. Imam ćerku. Bolesna je. Boleje od retke bolesti i nema nikoga osim mene.”

Sobom se ponovo razlegao čudan grgoljeći smeh. „Misliš da me je briga? Sad ću ti pokazati koliko me je briga.” Uhvatio je glavu jednog eksera zarivenog u žrtvino koleno i, kao da šrafcigerom otvara konzervu farbe, polako ju je gurnuo na jednu stranu najdalje što je mogao. Krckanje je zvučalo kao da neko gazi razbijeno staklo.

Žrtva je zaurkala, a onda osetila struganje metala o kost. Napadač je pritisnuo taman toliko da savlada otpor i polomi čašicu kolena. Komadići kosti probili su mišiće i nerve. Telo okovanog muškarca preplavila je mučnina. Napadač ga je nekoliko puta ošamario kako bi sprečio da se onesvesti.

„Ostani sa mnom”, prošaptao je. „Hoću da uživaš u svakom trenutku ovoga. Još nisam završio.”

„Zašto... Zašto ovo radiš?”

„Zašto?” Napadač je oblizao ispucale usne i nasmešio se. „Pokažu ti zašto.” Iz džepa je izvadio fotografiju i prineo je na nekoliko centimetara od lica okovanog muškarca.

Žrtvine oči su nekoliko trenutaka zbunjeno posmatrale sliku. „Ne razumem. Šta...?” Sledio se kad je napokon shvatio u šta gleda. „O, moj bože!”

Njegov mučitelj je prišao bliže, usne su mu skoro dodirivale desno uvo čoveka koji je krvario.

„Znaš šta?“, prošaptao je osvrćući se prema drvenoj kutiji u uglu.
„Znam šta te izluđuje od straha.”

2.

Do Božića je bilo nešto više od nedelju dana i u Los Anđelesu se osećao praznični duh. Sve ulice i radnje bile su ukrašene raznobojnim svetlima, deda mrazevima i lažnim snegom. U 5.30 ujutru vožnja kroz Južni Los Anđeles bila je jezivo mirna.

Bela fasada crkvice sijala je naspram visokih, golih stabala kalifornijskog oraha sa obeju strana lučnog drvenog ulaza. Slika kao sa razglednice, ako se izuzme gomila policajaca koji su se motali oko crkve i žuta traka za obeležavanje mesta zločina koja je radoznale posmatračke zadržavala na bezbednoj udaljenosti.

Tamni oblaci počeli su da se navlače kad je Robert Hanter izašao iz kola, protekao se i dunuo u šake, pa zakopčao kožnu jaknu. Stojeći na hladnom vetru s Pacifika i posmatrajući nebo, Hanter je znao da će kiša početi za koji minut. Specijalna uprava Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije Los Anđelesa je specijalizovana jedinica. Bavi se serijskim ubicama i ubistvima važnih ličnosti koja zahtevaju dugotrajnu istragu i stručnost. Hanter je bio najistaknutiji inspektor te jedinice. Njegov mlađi partner Karlos Garsija svojski se trudio da postane inspektor i uspeo je u tome brže od većine. Prvih nekoliko godina proveo je u Centralnom birou Policije Los Anđelesa hapseći članove bandi, oružane pljačkaše i narko-dilere u severoistočnom Los Anđelesu, a onda mu je ponuđen posao na Odeljenju za oružane pljačke i ubistva.

Dok je kaćio značku za kaiš, Hanter je spazio Garsiju u razgovoru s jednim mladim policajcem. Iako je bilo rano, Garsija je delovao čilo i budno. Njegova nešto duža, tamnosmeđa kosa i dalje je bila vlažna posle jutarnjeg tuširanja.

„Zar nije trebalo da imamo slobodan dan?“, tiho je rekao Garsi-ja kad im je Hanter prišao. „Imao sam neke planove.“ Hanter je bez reči klimnuo glavom policajcu koji je uzvratilo. „Mi smo Specijalna uprava za ubistva, Karlose.“ Zavukao je šake u džepove sakoa. „Reči kao ‘slobodan dan’, ‘povišica’, ‘praznik’ i ‘godišnji odmor’ za nas ne postoje. Trebalo je to dosad da shvatiš.”

„Brzo učim.”

„Jesi li već bio unutra?“, upitao je Hanter, pogledavši crkvu svojim svetloplavim očima.

„Upravo sam stigao.”

Hanter se obratio mladom policajcu: „A ti?”

Visok skoro metar devedeset i dobro građen, policajac je nervozno prošao rukom kroz kratko podšišanu crnu kosu dok ga je Hanter pažljivo posmatrao. „Ni ja nisam bio unutra, gospodine, ali kažu da prizor nije lep. Vidite onu dvojicu tamo?” Pokazao je dvojicu ble-
dih policajaca levo od crkve. „Oni su prvi stigli na lice mesta. Čuo sam da su u roku od dvadeset sekundi istrčali, povraćajući na sve strane.” Mehanički je bacio pogled na sat. „Ja sam stigao pet minu-
ta posle njih.”

Hanter je masirao zadnji deo vrata osećajući grubi, kvrgavi oži-
ljak na potiljku. Osmotrio je masu koja se već okupila iza žute trake. „Imaš li foto-aparat kod sebe?“, upitao je policajca, koji je odmah-
nuo glavom namrštivši se.

„Imaš li kameru na telefonu?”

„Da, moj privatni telefon ima kameru. Zašto?”

„Hoću da mi napraviš nekoliko slika radoznalaca.”

„Radoznalaca?“, zbunjeno je upitao policajac.

„Da, ali budi neupadljiv. Pravi se da snimaš mesto zločina oko crkve ili tako nešto. Pokušaj da uhvatiš sve okupljene. I iz raznih uglova. Misliš li da to možeš?”

„Da, ali...”

„Veruj mi”, mirno je rekao Hanter. „Objasniću ti posle.”

Policajac je revnosno klimnuo glavom, a onda otišao ka svom vozilu da uzme mobilni telefon.

3.

„Lešinari su već stigli”, primetio je Garsija dok su prilazili žutoj traci. Iza njih novinari su se probijali u prednje redove radoznalaca. Blicevi njihovih foto-aparata bleštali su na svake dve-tri sekunde. „Mislite da njih pozivaju pre nas.”

„Tako je”, potvrdio je Hanter „i oni odlično plaćaju za takve informacije.”

Policajac iza trake klimnuo je glavom kad su se Hanter i Garsija provukli ispod nje.

„Inspektore Hanter”, doviknuo je nizak, debeo i ćelav novinar. „Mislite li da je ovo versko ubistvo?”

Hanter se okrenuo prema četi novinara. Razumeo je njihovu zebnju. U toj crkvi nekome je oduzet život i svi su znali da ako je slučaj dodeljen Robertu Hanteru, ubica je sigurno bio šokantno nasilan.

„Tek smo stigli, Tome”, mirno je odvratio Hanter. „Još nismo bili unutra. U ovom trenutku ti verovatno znaš više od nas.”

„Je li moguće da je ovo delo serijskog ubice?”, upitala je visoka, privlačna brineta. Nosila je debeo zimski kaput i držala mali diktafon. Hanter je nikada pre nije video.

„Jesam li mucao?”, promrmljao je gledajući Garsiju. „Ovog puta ću govoriti sporije za one od vas koji imaju poteškoća da me razumeju.” Pogledao je pravo u brinetu. „Upravo-smo-stigli. Još-nismo-bili-unutra. A vi znate proceduru. Ako želite neke informacije, moraćete da sačekate zvaničnu policijsku konferenciju za štampu. Ako je uopšte bude.”

Brineta je pogledala Hantera u oči pre nego što se povukla u zadnje redove.

Agent kriminalističke laboratorije stajao je na istrošenim stepenicama na ulazu u crkvu sa spremnim belim kombinezonima za Hantera i Garsiju.

Kad su kročili u crkvu, dočekaio ih je smrad. Kombinacija znoja, starog drveta i oštrog, metalnog zadaha krvi.

Dva dugačka niza hrastovih klupa razdvajao je uzak prolaz koji se protezao od ulaza do stepenica kod oltara. Za praznike je katolička Crkva sedam svetaca mogla da primi i do dvesta vernika.

Unutrašnjost crkvice jarko su osvetljavala dva velika forenzička reflektora postavljena na zasebna metalna postolja. Pod njihovim neprirodnim sjajem sve je bilo oštro i klinički jasno. Na kraju reda trojica agenata kriminalističke laboratorije fotografisali su i uzimali otiske sa svakog centimetra oltara i iz ispovedaonice s njegove desne strane.

Vrata su se zatvorila za njima. Hunter je osetio strepnju kao i uvek kad kroči na novo mesto zločina.

Začuvši ih kako prilaze, forenzičari su zastali i nelagodno ih pogledali. Prišla su im dvojica inspektora i zaustavili se kod oltarskog stepeništa.

Krvi je bilo na sve strane.

„Gospode bože!”, promrmeljao je Garsija pokrivajući usta i nos šakama. „Šta je ovo, dođavola?”

4.

Zima u Gradu anđela blaža je nego u većem delu Sjedinjenih Država. Temperature retko padaju ispod deset stepeni, ali za stanovnike Los Anđelesa to je svakako prilično hladno. U 5.45 počela je da sipi hladna kišica. Policajac Ijan Hopkins obrisao je svoj mobilni telefon o rukav uniforme, a onda snimio još jednu fotografiju posmatrača ispred crkve.

„Šta to radiš, dođavola?“, upitao je Džastin Norton, jedan od dvojice policajaca koji su prvi stigli na mesto zločina.

„Slikam“, šaljivo je odgovorio Hopkins.

„Zašto? Imaš neki morbidni fetiš prema mestima zločina?“

„To su tražili ovi iz Specijalne uprave za ubistva.“

Policajac Norton je sarkastično pogledao Hopkinsa. „Pa nisam siguran da li si to primetio, ali mesto zločina je na drugoj strani.“ Pokazao je palcem preko ramena prema crkvi iza njih.

„Inspektor nije tražio slike crkve. Tražio je slike okupljenih.“

Usledilo je zabrinuto mrštenje. „Je li ti rekao zašto?“

Hopkins je odmahnuo glavom.

„A zašto držiš telefon u visini grudi umesto da ga prineseš oku?“

„Ne želi da okupljeni primete da ih slikam. Samo pokušavam da budem neupadljiv.“

„Ti inspektori iz Specijalne uprave...“ Norton se levim kažiprstom kucnuo po slepoočnici. „Svi su oni malo sjebani u glavu, ako me razumeš?“

Hopkins je na to samo slegao ramenima. „Ionako mislim da imam dovoljno. A i ova kiša će mi sjebati telefon ako ne pripazim. Hej“, pozvao je kad je Norton krenuo, „šta se desilo unutra?“

Norton se polako okrenuo i pogledao Hopkinsa u oči. „Nov si u policiji, je li tako?”

„Ove nedelje ću navršiti tri meseca.”

Norton mu se izveštačeno nasmešio. „Ja sam pandur duže od sedam godina”, mirno je rekao spuštajući kapu niže na oči. „Veruj mi, ovaj grad mi je priredio razna gadna sranja, ali ništa nalik onome unutra. U ovom gradu ima nekih opakih ljudi. Poslušaj me, snimi te slike i pređi na sledeći slučaj. Ne želiš da ti se na samom početku karijere u sećanje ureže slika onoga što se desilo unutra. Veruj mi.”

5.

Hanter je stajao savršeno mirno. Upijao je prizor pogledom dok mu je adrenalin preplavljivao čula. Na kamenom podu, u lokvi krvi ispred same ispovedaonice, na leđima je ležalo obezglavljeno telo vitkog muškarca prosečne visine u svešteničkoj odori. Namerno je bilo tako postavljeno. Noge su mu ispružene. Ruke prekrštene na grudima. Ali Hanter je fokusiran pre svega na glavu.

Pseću glavu.

Bila je natakuta na drveni kolac, a onda nabijena u trup žrtve, tako da je telo na podu izgledalo kao groteskni mutant, psoglavi čovek.

Pseće usne bile su tamnoljubičaste. Tanki dugački jezik bio je crn od krvi i visio je s leve strane deformisanih usta. Oči su mu bile širom otvorene, bezizrazne i mlečno-bele. Splejano krzno tamnocrveno. Hanter je zakoračio napred i čučnuo pored tela. Nije bio stručnjak za pse, ali jasno se videlo da je glava pripadala uličnom mešancu.

„Šokantan prizor, zar ne?“, upitao je Majk Brindl, glavni forenzičar na licu mesta, prilazeći inspektorima.

Hanter je ustao da ga pozdravi. Garsija nije odvajao pogled od tela.

„Ćao, Majk“, odvratio je Hanter.

Brindl je bio u poznim četrdesetim, mršav kao prut i visok kao bandera. Bez sumnje jedan od najboljih forenzičara Los Anđelesa.

„Kako nesanica?“, upitao je Brindl.

„Kao i obično“, odgovorio je Hanter sležući ramenima.

Hanterova hronična nesanica nije bila tajna. Pojavila se u blažem obliku kad mu je bilo sedam godina, posle majčine smrti. Problem

se s vremenom pogoršao. Hanter je znao da je to samo odbrambeni mehanizam njegovog mozga kako ne bi morao da se nosi s jezi-vim košmarima. Umesto da se bori protiv nesanice, naprosto je naučio da živi s njom. Mogao je da funkcioniše sa tri, ako treba i dva sata sna.

„Šta imamo ovde?“, mirno je upitao Hanter.

„Tek smo počeli. Stigli smo pre petnaestak minuta, pa sad znam otprilike koliko i ti, s jednim izuzetkom“, Brindl je pokazao telo. „Izgleda da je to bio otac Fabijan.“

„Izgleda?“, Hanter je instinktivno osmotrio okolinu. „Još niste našli glavu?“

„Nismo još“, odgovorio je Brindl, bacivši upitni pogled ka dvojici svojih kolega koji su odmahnuili glavama.

„Ko je našao telo?“

„Ministrant, neki Ermano. Kad je jutros došao u crkvu, dočekao ga je ovaj prizor.“

„Gde je on?“

„Pozadi“, odgovorio je Brindl pokazavši glavom. „S njim je jedan policajac, ali trenutno je pomalo šokiran, a nije ni čudo.“

„Približno vreme smrti?“

„Rigor mortis je davno nastupio. Rekao bih da je ubijen pre osam do dvanaest sati. Svakako prethodne noći. Ne jutros.“

Hanter je kleknuo i malo duže gledao telo. „Nema odbrambenih rana?“

„Jok.“ Brindl je odmahnuo glavom. „Izgleda da žrtva nema ni drugih rana. Ubijen je brzo.“

Hanter je usmerio pažnju na trag krvi koji je od tela vodio uz stepenice do oltara.

„Stvari tamo ne izgledaju bolje“, prokomentarisao je Brindl isprativši Hanterov pogled. „U stvari, rekao bih da se za vas sve samo komplikuje.“